

ІВАН САЛТОВСЬКИЙ: “Хто безсилий – той безкрилий”



Як людина себе продемонструє, так до неї і ставитимуться

Цього місяця Івану Салтовському виповнюється 80 років. Ми завітали до Івана Олександровича після екзамену зі студентами та спілкування з директором Інституту політології та права.

У вступному слові зазвичай ми намагаємося публікувати думки колег, які тривалий час працюють з нашими героями. Цього ж разу хочеться подати власні враження. Іван Олександрович постав перед нами як людина-приклад. Принципи, якими керується Іван Олександрович, настільки актуальні сьогодні, що хотілося б, аби після прочитання інтерв'ю кожен з читачів замислився над власними.

– Іване Олександровичу, розкажіть, будь ласка, про своє дитинство і становлення.

– Народився в селі Вишнева Балаклійського району на Харківщині. Мої батьки були селянами: батько – ковалем, матір – колгоспницею. Вони були завзяті до роботи і винесли на своїх плечах увесь тягар сільської роботи. У цьому селі в 1948 р. я закінчив сім класів. Тоді ж вирішив, що отримуватиму освіту далі. Тому, мабуть, і маю три вищі. У 1956 р. закінчив Харківський юридичний інститут. Працював на оперативній роботі, але недовго. Ця робота мені особливо нічим не допомогла у розвитку. Згодом працював слідчим у районній прокуратурі в м. Києві. Одночасно з цим навчався на філософському факультеті університету імені Т. Шевченка, який закінчив у 1968 р. Паралельно вчився на економічному факультеті, тому через два роки здобув третю вищу освіту. Після прокуратури потрапив в Управління Південно-Західної залізниці. Багато років працював з Петром Кривоносом. Це була з вигляду сувора людина, але насправді дуже вразлива. Уже працюючи, захистив кандидатську дисертацію з проблематики трудової дисципліни.

– Робота – важливий і складний етап у житті кожної людини. Чи складно Вам було робити перші кроки?

– Так, було складно. Особливо, коли я потрапив на роботу в прокуратуру. Кожен крок має бути документально оформлений – протоколи огляду місця події, допиту тощо. Я відчував складність ситуації. Молодий спеціаліст мав стажуватися шість місяців. А я одразу ж після оперативної роботи занурився у повноцінну роботу. Та світ не без добрих людей, мені суттєво допомагав Михайло Гусевич. Я з ним і донині спілкуюся. З часом я оволодів майстерністю, хоча це було нелегко, особливо у радянські часи. Одного разу мені зателефонували з Подільського райкому партії. Запитали про справу, яку я вів, і запросили в бюро райкому. Виявилось, що головний інженер лікеро-горілчаного заводу зробив наїзд на людину. Не навмисно, але, на жаль, зі смертельним результатом. Від мене ж вимагали припинення справи. Я відмовив, бо як би міг дивитися в очі близьким, родичам? На мене почали тиснути, тому в прокуратурі пра-

Салтовський Іван Олександрович
Народився 9 лютого 1932 р.
Має три вищі освіти.
Доцент, кандидат філософських наук, завідувач кафедри правознавства Інституту політології і права НПУ імені М. П. Драгоманова. В університеті працює з 1994 р.
Дружина – вчителька української мови, син – доктор філософських наук, професор. Має дві онуки – 2 роки і 12.

цювати стало неможливо і я звільнився. Та у житті випадок відіграє визначальну роль. У міському суді я дізнався, що в управлінні залізниці шукають юриста. Так і познайомився з Петром Кривоносом. Мене взяли помічником, потім працював начальником секретаріату, згодом – начальником юридичного відділу Південно-Західної залізниці. Петро Федорович сприяв тому, щоб я отримав квартиру в Києві.



Іван Салтовський приймає екзамен

– Як Ви стали викладачем?

– Коли вже був кандидатом наук, мене запросили у Київській філіал Харківського інституту інженерів залізничного транспорту. Там спочатку працював старшим викладачем, потім – доцентом. Трапилось так, що мій знайомий Іван Середа, полковник у відставці, працював на кафедрі правознавства в Університеті імені М. П. Драгоманова і просто запросив у гості. Тут я познайомився із завідувачем кафедри Володимиром Пастуховим, який запропонував викладати. З 1994 р. я працюю доцентом у Драгомановському університеті на кафедрі правознавства. Володимир Павлович пішов працювати в інший вищий навчальний заклад, певний час завідувачем кафедри була Ірина Омельченко, а потім директор Інституту політології та права Богдан Андрусинин запропонував очолити її мені.

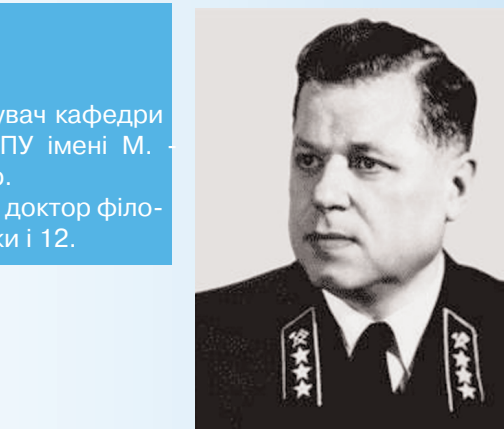


Колектив кафедри правознавства

– Де сьогодні може працювати дипломований випускник-правник?

– В умовах ринкової економіки можливість застосувати свої знання широкі. У радянський час було набагато складніше. Коли я навчався, то була проблема з перевиробництвом юристів. Тоді з потоку відраховували близько ста студентів. Сьогодні наявність юридичної освіти має зовсім інше значення. Вона вимагає чіткості і організованості. Крім того, нині більш широкі можливості для працевлаштування. Якщо маєш гарну фахову підготовку, то можна реалізуватись у різних сферах: чи то виробництво, чи викладання.

– У дисертаційній роботі ви досліджували проблематику дисципліни ще за радянських часів, а як би ви охарактеризували сьогоднішню ситуацію?



Петро Федорович Кривонос – радянський державний діяч, залізничник, один з ініціаторів виробничого змагання на залізничному транспорті, начальник Південно-Західної залізниці, Герой Соціалістичної Праці.

– Проблема дисципліни є завжди. Сьогодні правильніше говорити про дисциплінованість і самодисципліну. Коли у людини сформовані ці якості, то вона ніколи не дозволить собі зайвого. Певен, що дисциплінована особистість може багато чого досягти. Організованість і цілеспрямованість допомагають у житті. Мабуть, якби я не сповідував ці принципи, то не отримав би три вищі освіти та не захистив дисертацію. Хоч і складно було водночас працювати і писати дисертацію. Та коли я показав диплом кандидата наук Петру Кривоносу, то він здивувався, але в той же час щиро записався.

– Ваші студенти дисципліновані?

– Я не мирюся з недисциплінованістю, і молодь про це знає. Взагалі вважаю, що як людина себе продемонструє, так до неї і поставляться. Це стосується усіх – як студентів, так і викладачів. Ми ж навчаємо юристів, а людина цього фаху завжди повинна бути прикладом у всьому. Пишаюся, що серед моїх студентів є ті, які захистили дисертацію, стали завідувачами кафедр, два – депутатами Верховної Ради України.

– Що б Ви повернули у нинішню систему освіти з радянського часу?

– Загалом моя основна частина життя пройшла саме в тій системі. Освіта того часу набула високого рівня, підготовка була ґрунтовною. Варто чимало позитивного запозичити. Наприклад, професіоналізм, відданість, людяність. Сьогодні, на жаль, деякі приходять лише за дипломом, а треба прямувати за знаннями. Френсіс Бекон стверджував, що знання – сила. Перефразовуючи відому українську народну пісню, скажу, що хто безсилий, той безкрилий. А ви ж молоді і маєте літати!

– Які поради Ви можете дати молоді?

– Якщо щось обираєте, то потрібно працювати над цим, вивчити специфіку того, чого хотіли досягнути, і працювати з повною віддачею. Також головним є відчуття того, що це ваше.

– Чи здійснились Ваші мрії?

– З дитинства я мріяв про незалежність України. Завжди спілкувався і листувався українською мовою. Моя дружина – вчителька української мови, нею ж говорять діти й онуки. Тому вважаю, що моя мрія збулась.

– Ваші побажання читачам газети.

– Бажаю здоров'я, щастя, сімейного благополуччя, цілеспрямованості, любові до Батьківщини. Молоді особливо побажаю одружуватися тільки через кохання. Також побажаю впевненості. У мене в молодості нічого не було, та я був певний, що зароблю. Так і сталося.

Спілкувався **Сергій РУСАКОВ**
Фото **Юлії КАПШУЧЕНКО**

ДЖЕРЕЛО НАУКОВО-ПОШУКОВИХ ЗНАНЬ

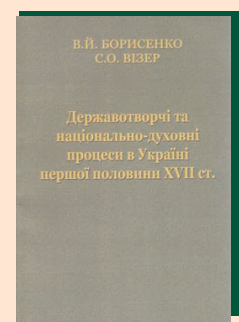


НЕЩОДАВНО побачила світ унікальна книга, підготовлена за редакцією директора Інституту корекційної педагогіки та психології, академіка **Віктора Синьова** і директора Науково-методичного центру інклюзивної освіти НПУ імені М. П. Драгоманова, академіка **Віталія Бондаря**. Видання отримало назву “Дефектологічний словник”. Після опублікованого у 2003 р. першого в Україні навчального посібника “Спеціальна педагогіка. Понятійно-термінологічний словник”, що викликав неабиякий інтерес у читачів, тираж цього річного видання складає 2 000 примірників.

Словник побудовано за довідково-гуманістичним принципом, що дає змогу читачеві у стислій формі і водночас ґрунтовно познайомитись з термінами і поняттями, які стосуються традиційних підходів до навчання і виховання дітей з особливостями психофізичного розвитку. З урахуванням сучасних тенденцій в освіті до словника уведено нові поняття, що розкривають особливості організації навчального процесу з дітьми, які мають порушення психофізичного розвитку, у загальноосвітньому навчально-виховному закладі за місцем проживання.

Словник розрахований на численну аудиторію: учителів загальноосвітніх і спеціальних навчальних закладів, практичних психологів, працівників соціальних служб, науковців, аспірантів, студентів, батьків дітей з проблемами у розвитку, усіх, кому не байдужа доля таких дітей.

НАЙКРАЩИЙ НАВЧАЛЬНИЙ ПОСІБНИК



У загальноуніверситетському курсі на найкращий навчальний посібник перемогла праця завідувача кафедри історії України, професора **В. Й. Борисенка** та доцента кафедри історії України **С. О. Візера** “Державотворчі та національно-духовні процеси в Україні першої половини XVII ст.”.

У цьому навчальному посібнику всебічно аналізуються особливості державотворчих та національно-духовних процесів в Україні першої половини XVII ст. Розглядаються зміни в менталітеті українського суспільства, спричинені утворенням нової церкви – уніатської. Проаналізовано головні аспекти обґрунтування концепції православних полемістів та практичні заходи по відстоювання права їх митрополії на незалежне існування. Показано основні моменти становлення уніатської церкви у вказаний період.

Навчання

**КУЛЬТУРО-
ЛОГІЧНА
ПРАКТИКА**

З цього навчального року з ініціативи ректора університету академіка Віктора Андрущенка в нашому університеті з'явилась культурологічна практика для студентів. Її проводять кафедра етики і естетики та кафедра культурології. Розміщуємо враження студентів Фізико-математичного інституту про практику та мистецтво загалом. Матеріали підготувала Юлія КРАВЧЕНКО.



**Вікторія
ТИТУЛА,
студентка
ФІА, 23 гр.**

Під час культурологічної практики я відвідала багато цікавих місць, побачила значну кількість культурних і архітектурних пам'яток міста Києва. В програму нашої практики увійшли екскурсії вулицями Києва, музеї, театри, виставки. Я побачила архітектурні, історичні пам'ятки нашої культури від давніх часів аж до сьогодення. Кожна екскурсія відрізняється чимось своїм особливим і не менш захоплюючим. Хоча вони різні, але дуже вражаючі і цікаві.

**Тетяна
ЛУК'ЯНЧУК,
студентка ФІА,
22 гр.**



Що таке історія української культури? Одразу важко пояснити (так само як і зрозуміти). Це треба відчувати, а згодом і усвідомити. В цьому мені допомогла культурологічна практика.

Під час культурологічної практики ми відвідували багато історичних та культурних пам'яток, що стало для мене не лише гарним початком пізнання культурного розмаїття світу, а й власного духовного збагачення.



**Віра
РИБАЛКО,
студентка
ФІА, 21 гр.**

Я дуже задоволена тим, що в цьому році ввели у навчальний план культурологічну практику. На мою думку, ця ідея є дуже вдалою, адже багато хто зі студентів, проживши в Києві вже більше року, жодного разу не був у театрі чи опері. За цей короткий проміжок часу, який нам відводився для культурологічної практики, ми мали змогу відвідати різноманітні культурні заходи, музеї, театри, познайомитися з культурними пам'ятками.

Репортаж

ВИСТАВКА НА ЧЕСТЬ ЮВІЛЕЮ

Олександр Красноголовець – добре відома постать у нашому університеті. Олександр Сергійович є автором пам'ятника М. П. Драгоманову, портретних образів найвидатніших педагогів Європи, величних барельєфних зображень Михайла Драгоманова у вестибюлях університетських корпусів, портретів наших знаменитих випускників та викладачів для університетського музею, пам'ятного знаку Миколі Мозговому для музею його імені та багатьох інших творів.

Нещодавно, 6-го грудня 2011 р., в день 60-річного ювілею відомого майстра скульптури, доцента кафедри образотворчого мистецтва Олександра Красноголовця у двох залах музею Гетьманства (вул. Спаська, 16-б) відбулось відкриття його персональної виставки. Слова вітання з побажаннями міцного здоров'я та подальших творчих успіхів виголосила директор музею **Галина Ярова**. Привітання від ректорату Драгомановського університету, директора Інституту педагогіки та психології, членів трудового колективу кафедри образотворчого мистецтва висловила завідувачка кафедри, професор **Олена Шевнюк**. Ювіляра вітали колеги, друзі, студенти, співробітники музею.



**Ескіз пам'ятника
Григорію Сковороді**

Розглядаючи представлені скульптурні твори, помічаємо, що Олександр Сергійович має тягу не лише до портретних зображень, а володіє справді широким творчим діапазоном. Тут ми помітили декілька власне монументальних творів, різноманітних за жанром і стилем. Серед них виділяються, зокрема, ескізи проекти пам'ятників Тарасу Шевченку, Григорію Сковороді, Михайлу Драгоманову, молодому Олександру Довженку та іншим видатним людям минулого.

Ескіз пам'ятника **Григорію Сковороді** розрахований стояти на значному підвищенні та відкритому просторі. Таке місце знайдено біля села Чорнухи – на батьківщині філософа. Ескіз монумента має складну динаміку. Уповільнений рух від землі йде граневими згинами основи-колони, наростає і на межі плечового поясу розлітається ліворуч та праворуч, утворюючи крила.

Конкретизуючи зображення, насправді бачимо молодого чоловіка в довгому, аж до землі, одязі з накидкою на плечах, який йде величавою ходою вперед. Права рука опущена вниз і відведена, трохи граційно, по-барочному, від тіла. Ліва рука зігнута в лікті перед собою на рівні грудей і тримає розгорнуту книгу, яка нагадує птаха. У композиційному рішенні спресована квінтесенція образу мандрівного філософа, основними постулатами якого були уявлення про те, що освіта робить людину вільною, дає можливість займатись "сродним трудом", який не втомлює, а приносить насолоду і, нарешті, всім пам'ятне: "Світ ловив мене, та не впіймав", що означає – не дати матеріальній стороні життя уярмити себе тощо. Твір безумовно достойний втілення!

Пам'ятник **Михайлові Драгоманову** для міста Гадяча, місця його народження, скульптор уявляє, судячи з ескізу, виконаним у класичній манері. Високочололий чоловік з густою бородою сидить на лаві, притримуючи лівою рукою записну книжку, а пальці його правий затисли олівець. Знайомі риси обличчя передають стан глибоких роздумів. Його душу ярила важка доля рідного народу. Він горів бажанням допомогти, розрадити, вивести поневолений люд на світлу путь, розставити на ній дороговкази. Саме це ми прочитуємо у представленому ескізі. Створений образ переконливий та захоплює глядача своєю щирістю і душевною теплою. Побажано удачі в реалізації і цього твору. Варто додати, що Олександр Красноголовець вніс чи не найбільший вклад у розробку скульптурного образу Михайла Драгоманова, отож, як кажуть, "йому і карти в руки".



Привітання колег

Зупиняють свої погляди відвідувачі на ескізу-ному проекті скульптурної групи для фонтану, який автор пропонує встановити перед гуманітарним корпусом нашого університету. Це видовжена циліндрична форма, увінчана чашею, в якій на прямокутному підвищенні сидить молода дівчина з крилами за плечима, а біля своїх

вуст тримає сопілку. Це, мабуть, алегоричний образ творчого натхнення, яке необхідне кожній людині: і художнику, і авіаконструктору, і будь-кому іншому. Саме про такі майбутні професії мріють діти, які зображені навколо ангельської діви. Це зображення та шум води фонтану могли б створити гармонійний ансамбль, прийнятний для вуха і я ока. А спекотного літа – зволожений озон для наших легенів.

Рухаючись музейною залогою, бачимо станкову композицію значних розмірів, мабуть, метрової висоти, означену назвою "Михайло Драгоманов з племінницею **Лесею Українкою**". Засобами скульптури розкрити одна зі сторінок героїчного життя двох яскравих постатей української духовної еліти: видатного політичного діяча і відомого поетеси, які вперше зустрілися в далекій Болгарії, на землі еміграції змушеного емігрувати "дядька Михайла". Переконані: цій роботі місце в залі музею НПУ імені М. П. Драгоманова як важливому і цінному експонату.

Композиційним центром зали, що знаходиться праворуч, безперечно є портрет, точніше – велика голова на циліндричній підставці під назвою "Батько". Високу майстерність та неабиякий талант потрібно мати, щоб можна було так проникливо передати внутрішній світ людини. У цій роботі відчувається вплив, вірніше – манера виконання, які були властиві ранньому Огюстові Родену: емоційній обхват форм, межуючий з нетерпінням надшвидкого завершення переможного бою при обов'язковому точному попаданні у ціль. Вибачайте за військову термінологію, але так має бути дохідливіше. Справді, робота вражає наповненістю думки і живих почуттів, закарбованих у формі раз і назавжди... Представлені на виставці також зразки жіночої пластики. Так би мовити, майстер віддав належне оспівуванню жіночої краси в роботах під назвами "Оголена", "Юнка", "Прадавня терапія", "Жіночий торс". Вони по-своєму цікаві і збагачують загальну експозицію елементом чуттєвості та шарму.

Та звичайно, про все не розказати. Як кажуть: краще раз побачити, ніж десять разів почути. На завершення цього короткого репортажу з виставки від душі, щиро, хочеться побажати нашому колезі і старшому товаришу по художньому цеху міцного здоров'я на довгі роки, плідної творчої праці!

**Колектив кафедри
образотворчого мистецтва**

Ювілей

ЦЕ ВСЕ ПРО ВАС!



ВІТАЄМО З ЮВІЛЕЄМ, Валентино Сергіївно! Це все про Вас: кандидат хімічних наук, доцент, завідувач кафедри хімії НПУ імені М. П. Драгоманова, один із фундаторів сучасної української хімічної термінології і номенклатури органічних сполук, висококласний фахівець у галузі органічної хімії, науковий керівник, талановитий педагог, автор багатьох наукових праць і навчально-методичних посібників, чуйна і добра людина. А ще зі студентських анкет: щира, доброзичлива, справедлива, вимоглива, розумна, шанована, креативна, віддана своїй професії, мила...

Починалось все в Дубно – в одному з найстаріших міст України з багатою історією, славними легендами, Магдебурзьким правом, мальовничими краєвидами. Саме тут проходять дитинство, сповнене любов'ю, теплом батьківської хати, добротою і турботою, морем квітів і книг. Маленька дівчинка, яка дивувала батьків прагненням до знань, бажанням відкрити нове, серйозним і вдумливим ставленням до навколишнього світу. І ще перший найкращий Учитель, який не просто навчав, а сіяв оте вічне і добре. З дитинства на все життя залишилось усвідомлення того, що добро і любов – не вчинок, а спосіб життя. Після закінчення школи – непростий вибір майбутньої професії. Непростий, бо легко підкорювались і манили вершини знань як природничих, так і гуманітарних наук. І от вчорашня випускниця, золота медалістка – студентка хімічного факультету Київського національного університету імені Т. Г. Шевченка. Впродовж п'яти років захоплює світ хімії, активне студентське життя, перші наукові дослідження. В усьому – наполегливість, самовідданість,

порядність. Саме тому трудова діяльність після закінчення університету розпочинається на кафедрі органічної хімії того ж університету. І знову на життєвому шляху Учитель – віце-президент Академії наук України, академік Федір Семенович Бабічев. Талановитий науковець і організатор науки, прекрасна людина, він виховав і сформував не одного справжнього професіонала-хіміка. Під його керівництвом Валентина Сергіївна Толмачова здобула звання кандидата хімічних наук, виконавши дисертаційне дослідження на тему "Заміщені і гетарилконденсовані 1,3,3-триметил-2-метилен і 1,2,3,3-тетраметиліндоліни та барвники на їх основі". Звучить непросто, а скільки праці, наукової винахідливості, творчого натхнення необхідно було проявити для досягнення поставленої мети! Здавалось, що життєвий шлях вже визначено. Але доля розпорядилась інакше: хімік за покликанням, сьогодні Ви реалізуєте свою мету в сотнях сердець майбутніх учителів. Ви відкриваєте перед студентами НПУ імені М. П. Драгоманова безмежні горизонти хімічної науки, органічної хімії. Ви вчите їх цінити і розуміти силу знань, допомагаєте їм самореалізуватись. Тож не випадково, що серед Ваших учнів – Ваші послідовники: прекрасні молоді педагоги, аспіранти, науковці, кандидати наук. У НПУ імені М. П. Драгоманова розкрився ще один Ваш талант – талант керівника. Навколо себе Ви згуртували однодумців, які під Вашим керівництвом на кафедрі хімії реалізують цікаві проекти, розвивають нові напрямки у вищій хімічній педагогічній освіті. Варто згадати розробки з сучасної термінології та номенклатури органічних сполук, які впроваджені у навчальний процес ЗНЗ і ВНЗ; співпрацю з міжнародними громадськими організаціями у галузі хімічної безпеки. І разом з тим, "над віражами карколомних трас Ви тільки жінка з крилами Ікара" і дома Вас чекають рідні і близькі.

Шановна Валентино Сергіївно, Учителю! Хоча "життя жене свою вузькоколійку", та "хто ж збагне душі людської вік"? Тому щиро зичимо Вам молодого запалу, міцного здоров'я, сimeiного затишку, добробуту і, звичайно, нових творчих злетів, довгих років плідної праці на педагогічній ниві.

Колектив кафедри хімії

Студентська наука **Конкурс есеїв до Всесвітнього дня філософії**

СЬОГОДНІ вдосконалились форми навчання, видозмінились методи, виникли нові технології, але принципи та завдання підготовки молодих філософів лишаються незмінними. Сьогодні так само важливо підготувати молодих людей, які зможуть добре опанувати зміст, розуміти зв'язки, бути здатними до конструктивних узагальнень, вміти передбачати тенденції та легко уникати помилок і непорозумінь. Тому вже другий рік газета "Педагогічні кадри" розміщує на своїх шпальтах тексти переможців конкурсу есеїв до Всесвітнього дня філософії. Цього ж року організатори конкурсу навіть упродували номінацію "Симпатії газети".

Проводили конкурс Інститут філософської освіти і науки НПУ імені М. П. Драгоманова спільно з філософським факультетом КНУ імені Тараса Шевченка та за підтримки "Центру практичної філософії". Студенти I-IV курсів філософських відділень висловили свої думки щодо долі і призначення філософії у XXI столітті (найпопулярніша тема серед учасників – "Навіщо займатись філософією у XXI столітті?").

Роботи оцінювались за чотирма критеріями: відповідність темі, змістовність та аргументованість, оригінальність, грамотність.

До складу журі та Оргкомітету увійшли провідні викладачі з філософії і студенти. Від філософського факультету Київського національного університету імені Тараса Шевченка: **Сергій Руденко** – кандидат філософських наук (заступник декана факультету), **Михайло Бойченко** – кандидат філософських наук (кафедра філософії), **Ірина Фенно** – кандидат філософських наук (кафедра релігієзнавства), **Олександра Гончарова** – студентка, голова НТСА Факультету. Від Інституту філософської освіти і науки Національного педагогічного університету імені М. П. Драгоманова: **Віталій Хромець** – кандидат філософських наук (заступник директора інституту), **Тетяна Глушко** – кандидат філософських наук (кафедра філософії), **Наталія Савранська** – кандидат філософських наук (кафедра етики та естетики), **Марійка Розпутна** – студентка, голова СНТ інституту. Секретарем Оргкомітету конкурсу став аспірант **Антон Дробович** (кафедра філософської антропології ІФОН НПУ імені М. П. Драгоманова).

Вашій увазі пропонуються тексти переможців конкурсу.

Краща робота за версією "Педагогічних кадрів"



Андрій СИРОВЕЦЬ,
студент III курсу
КНУ імені
Т. Шевченка

"ЧАС ГОВОРИТИ, А НЕ ЦИТУВАТИ..."

У XXI столітті заняття філософією має подвійну природу. З одного боку, є безліч новоявлених "філософів-вчених", які займаються лише тим, що цитують своїх попередників, намагаються критикою визнаних авторитетів здобути собі ім'я, яке надалі стане для них таким собі захистом від згубного подуху забуття або радше рекламою наступних робіт цих авторів, які частенько є чистої води графоманством чи, що навіть гірше, проявом писаризму. Ну не можуть наші філософи-псевдонауковці обійтись без того, щоб не займатися рекомпіляцією уривків із текстів (в основному маловідомих) визнаних авторів, так би мовити, не видавати реферат багатьох джерел за свою власну унікальну "концепцію", що виражає "виключно" ідеї автора цієї концепції. Також є "діячі", які роблять собі кар'єру на негативній критиці авторів, що висвітлювали певну проблему, але мали неідеальну чи неструнку концепцію у її трактуванні.

Ви багато бачили робіт, що доповнювали б думки попередників, а не нівелювали, здебільшого штучно, ці думки, шукаючи не шлях до ідеалу, вдосконалення оригінальної концепції попередника, але шукаючи шлях на науковий олімп, з якого зручніше судити про інших та їхні філософські концепції? Ви мені вибачте, але список використаних джерел на більш ніж двісті одиниць на тридцяти сторінках роботи – це просто нахабство, беручи до уваги, що хоча б один раз, але

автор має згадати кожне джерело у своїй праці. Ось і виходить, що або людина, вибачте мені за жаргон, просто займається плагіатом, або поливає брудом ідеї інших авторів, бо серед 200 джерел, використаних для написання 30 сторінок, я не знаходжу місця для авторської оригінальності і свіжості.

Але є й інший шлях – шлях пошуку своєї істини у цьому світі. Я впевнений, що знайдеться чимало людей, яким є що сказати сучасному людству, які зможуть багато чого привнести у розвиток сучасної цивілізації та культури. Сучасне семимільярдне населення нашої планети потребує свіжих ідей: як найефективніше організувати наше життя; як "розставити все по полицях" таким чином, щоб нікому не було ні затісно, ні самотньо. Час говорити, а не цитувати; час діяти, а не оцінювати діяльність інших; час для того, щоб філософія стала не тільки любов'ю до мудрості інших, але й мудрою любов'ю до інших. Філософія повинна шукати сенс життя, який постійно змінюється ззовні, але його есенція незмінна. Поки ми не знайдемо цю есенцію, поки хоча б одна людина буде нещаслива у цьому світі, філософи не можуть вважати справу зробленою. Справжнє завдання філософії – це пошук істини, ідеалу, пошук самого себе в інших, у загальній духовності та гармонії людства, бо тіло страждає через нездоровий дух, а без філософських пошуків себе дух нівелюється. Допоки є хоча б одна нещаслива людина, про гармонію у людському існуванні не може навіть іти мови...

Переможець конкурсу есе

"МИСЛИТЕЛЬ МАЄ ШУКАТИ ВІДПОВІДЬ"



Олександр ЗИНЧЕНКО,
студент
НПУ імені
М. П. Драгоманова

ТАКЕ ФОРМУЛЮВАННЯ питання, на мою думку, є ніби пошуком виправдання для заняття філософією, спробою надати роздумам філософа додаткової важливості, або ж навіть "світорятівної необхідності". Відбувається певна спекуляція людськими цінностями, як-от сенс, істина, свобода. Усе це є заздалегідь невдячною працею.

Для будь-якого мислителя має бути єдиний критерій цінності його роздумів – це пошук істини. Якщо він ставить перед собою питання, то в першу чергу повинен звертати увагу на способи його вирішення, а вже потім замислюватися про його значимість: "навіщо цим займатися", "кому це потрібно у XXI столітті" або "кому це буде потрібно у XXII столітті".

Проте дехто може поцікавитись, а чи дійсно філософія займається пошуком істини? У наш час вона наче стала вмістилищем питань, відповіді на котрі мають розмитий та нечіткий характер, або ж взагалі відсутні. З "любові до мудрості" та пошуку істини вона перетворюється у "любов до свого світогляду" та глибокодумне мовчання...

За моїми спостереженнями, філософія як наука тоне у середовищі плюралізму та релятивізму. Отримавши суспільну псевдоповагу до думки кожного, ми тим самим відтіснили повагу до істини як такої. Питання залишаються без відповіді, а кожен – при своїй "любові до мудрості".

Звідси виникає принцип: мислитель має не тільки ставити перед собою проблемні питання, але й чесно шукати на них конкретну відповідь. А вже без першого не може існувати друге, а без другого втрачає свій сенс перше. Тут варто згадати слова видатного філософа-екзистенціаліста Альбера Камю: "Давні філософи міркували набагато більше, ніж читали. Книгодрукування все змінило. Тепер читають більше, ніж роздумують. Замість філософії у нас одні коментарі. Саме це має на увазі Жільсон, коли говорить, що на зміну епохи філософів, які займалися філософією, прийшли професори філософії, що займаються філософами. Дійшло до того, що сьогодні філософський трактат, в якому не посилаються на жодні авторитети, що не підкріплені цитатами і коментарями, ніхто не сприйняв би серйозно".

Узагальнивши вищезазначене, можна зробити висновок, що філософ у своїх пошуках істини не мусить обґрунтовувати їх актуальність чи значимість, бо акцентуючи на цьому увагу, він займається зайвою та марною працею. Істина є самоцінною. Також він не мусить тішитись лише самою постановкою питання, приміряючи на себе образ статуї "Мислитель". Філософ має рухатись до істини, прагнути надавати відповіді.

Турнір ЛЮБОВ ДО ШАХІВ



НЕЩОДАВНО відбувся шаховий турнір на Кубок ректора. У турнірі взяли участь 16 збірних, тому змагання проводили у кілька турів і етапів. Кожна команда складалася з чотирьох осіб за формулою "три чоловіки, одна жінка".

Змагання урочисто відкрив ректор **Віктор Андрущенко**, який наголосив, що ця подія розпочинає новий етап розвитку шахової майстерності серед студентів, викладачів та співробітників університету. І хочеться вірити, що з часом наші команди шахістів заявлять про себе не лише на всеукраїнському, але і на світовому рівні. А вже сьогодні в Україні цьому виду спорту приділяється серйозна увага. Президент України **Віктор Янукович** рекомендував ввести в програми середньої та вищої школи факультативні заняття з шахів, щоб наші діти розвивали свої інтелектуальні здібності, як це зробили у Вірменії у 2011 р. Віднині щорічно в Україні 20-го липня буде відзначатися День шахіста.

Переможці шахового турніру визначилися після тривалих шахових баталій. За третє призове місце змагалися команди **Інституту гуманітарно-технічної освіти та Інституту інформатики**, але перемогу отримали перші. Друге місце – у команди **Інституту фізичного виховання та спорту**.

Перше місце виборолла збірна команда ректорату, в яку увійшли викладачі університету та запрошені гості. У складі команди ректорату були заявлені: **Віктор Андрущенко, Ярослав Яцків, Петро Толочко, Володимир Ярошевець, Анатолій Ручка, Володимир Савельєв, Марія Плющ**. До нових баталій на шаховому горизонті в 2012 році!

Леонід ДРОБОТ

Спортивне життя

КУБОК РЕКТОРА ЗНОВУ В ІСТОРИКІВ

НЕЩОДАВНО у спорткомплексі НПУ імені М. П. Драгоманова відбувся фінальний матч на "Кубок ректора" з футболу.

Повболівати за університетські команди прийшли визначні особистості вишу і міста Києва, серед яких і заслужений майстер спорту СРСР, заслужений тренер України та завідувач кафедри футболу НПУ **Олексій Михайличенко**. Футболіст побажав командам впевненої перемоги та драматичної гри.

Уже традиційно змагання відкрив ректор університету **Віктор Андрущенко**. Він звернувся до глядачів з найкращими побажаннями: "Україна стає футбольною ареною Європи. Особливо ж приємно, що Драгомановський університет посідає провідне місце серед навчальних закладів, що популяризують цей вид спорту у молодіжному середовищі".



Віктор Андрущенко "Україна стає футбольною ареною Європи"

Ще одним сюрпризом для присутніх стала й прем'єра пісні радника Прем'єр-міністра України, академіка АПН України та співголови Наглядової Ради Драгомановського вишу **Анатолія Толстоухова**. І мелодія, і слова твору, написаного до Євро-2012, чудово відтворювали атмосферу студентського матчу.

Цьогоріч на поле поборотися за "Кубок ректора" вийшли команди Інститутів природничо-географічної та історичної освіти. За них гучно вболі-

вали їхні директори – **Віталій Покась і Олександр Сушко**.

Упродовж двох таймів спостерігалася запекла боротьба між командами. Перший м'яч опинився у воротах істориків. У їхніх же конкурентів засяяла зірка надії на перемогу. Проте наступні три голи природничо-географічному Інституту докорінно змінили ситуацію. На останніх хвилинах, прагнучи зрівняти рахунок, ІПГО забивають останній м'яч, але на результат гри це мало вплинуло. Матч завершився з рахунком 3:2 на користь істориків. Вже вчетверте цей інститут виборює перемогу.



Прем'єра пісні Анатолія Толстоухова

По завершенні гри почесні гості нагородили всіх гравців медалями. Кращим нападаючим було обрано **Максима Петренка**, студента ІПГО, а захисником – **Андрія Андреева** (студента Інституту історичної освіти).

Чергову перемогу поспіль святкують історики. Тренер національної збірної молодіжної команди України **Олексій Михайличенко** пообіцяв за умови виборення п'ятого кубка залишити його у переможців "назавжди". Футболіст заявив: "Не знаю щодо України, але драгомановці до Євро-2012 готові".

Аліна ІГНАТЮК

Слово головного редактора

НАШ УНІВЕРСИТЕТ – ЦЕ ТИСЯЧІ ЦІКАВИХ ЛЮДЕЙ

НАБИРАЄ оберті конкурс авторських робіт “Дотиком пера”. На редакційну електронну пошту надходить велика кількість студентських робіт. Та хочемо звернути увагу всіх, хто вже надіслав тексти чи планує це зробити найближчим часом, що конкурс передбачає не лише поезію та прозу, але й інші авторські роботи – статті, репортажі, наукові розвідки, фотографії. Сьогодні в газеті бракує молодіжного голосу про університет, який сповнений студентською наснагою і новими віяннями.

Переконані, що конкурс “Дотиком пера” може стати початком для творчої, журналістської, громадської роботи кожного. Віримо, що завдяки цьому студенти зможуть сміливо заявити про себе на весь університет. Для цього потрібно поєднати свої нестандартні ідеї з наявним талантом, знайти час та реалізувати задумане.

Радимо всім потенційним конкурсантам брати в руки фотоапарат, диктофон і вирушати коридорами університету у пошуках того, що зможе вам забезпечити призове місце в конкурсі.

Спробуйте втілити свої креативні ідеї та стати “рупором” студентського життя – порушуйте теми, що хвилюють молодь, не бійтесь різносторонності позицій і думок, шукайте відповіді на запитання, що турбують ваших одногрупників, сусідів, колег. Нагадаємо, що призовий фонд конкурсу складає 2 300 грн. Оприлюднення результатів і нагородження переможців конкурсу відбудеться наприкінці травня цього року.

Також редакція приносить вибачення за затримку інтерв'ю з викладачами щодо соціальних мереж. У найближчих номерах часопису воно буде опубліковане. Також незабаром на читачів чекає фотопроєкт “Близнята університету” та інтерв'ю з відомими постатями НПУ і освітньої галузі загалом.

Наш університет – це тисячі цікавих людей: творчо обдаровані студенти, які отримують вищу освіту в самому серці столиці України, досвідчені, мудрі викладачі. Кожен з них має свою точку зору. Вона варта уваги й того, щоб її почули інші. Тому розмови з цікавими посталями нашого університету лише починають знаходити своє місце на шпальтах газети. До речі, гарна ідея для потенційних авторів газети. Чому б не подати на конкурс “Дотиком пера” інтерв'ю з тими, кого ви вважаєте гідним прикладом?

Творімо газету разом!

**З повагою,
Сергій РУСАКОВ**

14 лютого – День усіх закоханих

КОХ@ННЯ.СОМ

ЧАСТО його порівнюють зі спалахом. Немов одного дня щось зриває завіси з твоєї душі й освітлює все племенистими кольорами спектру життя. Стаєш чутливим: відчуваєш кожен порух усмішки людини, яка захопила твоє дихання у полон та змусила його рухатися в такт зі своїм. Усе, що існує за вікном, перетворюється на величезне диво людського буття: галас автостради – наче довершена симфонія Вагнера, а звичайні калюжі брудної води схожі на дзеркала, у яких відбивається небо. Дивуєшся своїм реакціям: відчуваєш раптове стискання у грудях або неконтрольований прилив печалі, коли на радіо звучить чуттєва пісня. А раніше ж ти слухав лише вечірні новини...

Часто його порівнюють зі спалахом. Воно захоплює, надихає, обеззброює. Воно має тисячі ймень, сотні конфігурацій... Суть одна ж: коли у твою свідомість вривається кохання, світ перевертається догори дригом й умить втрачає всі точки опори. Правила логіки стають паралогізмами, й висунуті раніше тобою твердження піддаються спростуванню. Навіть закон земного тяжіння “за Ньютоном” перетворюється на закон тяжіння до спорідненої душі “за Коельйо”. І так мільйони років від сотворіння світу сього до моменту, коли любов стає невід'ємною частиною тебе, вривається у твою буденність.

Сучасні досягнення людського розуму вражають: ракети в космосі, ембріони в пробірках, поцілунок через веб-камеру. Разом з еволюцією науки еволюціонує й кохання. З пропахлих осіннім листям парків та оповитих мріями скверів воно перекочувало до Інтернет-мереж. Нині “всесвітня павутина” перетворилася з інформаційного носія на заплутаний алгоритм передачі людських почуттів: сум, сміх, радість, любов. Ба навіть більше: нестримне кохання там можна

побачити частіше, ніж на міських вулицях. Контакт, Facebook, Twitter щовечора стають місцем зустрічі тисяч людей, у тому числі й закоханих. Може, це й на краще? Інтернет дає розкутість, лише там ми можемо вільно говорити про власні симпатії, бажання. Та треба зауважити, що ця тепер уже невід'ємна частина життя людей має свою затемнену сторону. Адже ніхто не може бути певний того, що подібні почуття справжні. Хто може з упевненістю сказати, що поцілунок, який у мережі має таку форму, як :-*, є щирим? Або ж коли ти відправляєш людині на електронну пошту сакралізовані за тисячі років слова “Я тебе кохаю”, де гарантія, що вона зараз не сидить з саркастичною посмішкою і не пише у відповідь: “Я тебе теж...”? Хитка позиція, хоча...



Тижневики раз у раз рясніють повідомленнями про щасливе подружжя, яке знайшло тиху пристань власних почуттів саме в мережі. “А все починалося зі звичайного “Привіт!”, доповненого смайлом”, – люблять згадувати вони. Діти, собака, сімейний затишок... Дивлячись на подібну ідилію, мимоволі починаєш замислюватися: “А яка, по суті, різниця, де вони знайшли свою споріднену душу: на сонному кіносеансі або на іншому кінці з'єднання власного модему? Вони ж разом, а інше – лише деталі, що не змінюють суті...”

Любов... Можливо, краще нехай вона буде щирою online, аніж зрадливою поза віртуальністю? Можливо...

Кохання має тисячі імен, сотні конфігурацій. Лише від нас залежить, яким воно буде, як саме воно постукає одного дня до нашої душі. Його часто порівнюють зі спалахом. Головне, аби це так і не залишився лише спалах від монітора...

Юлія СУХЕНКО

Конкурс

“ДОТКОМ ПЕРА”

ГАЗЕТА “Педагогічні кадри” нагадує читачам про проведення загальноуніверситетського конкурсу “Дотиком пера” на кращу авторську роботу, що буде опублікована в газеті. За підсумками конкурсу переможці будуть нагороджені трьома преміями: перше місце – 1 000 грн., друге – 800 грн., третє – 500 грн.

Для участі в конкурсі потрібно бути студентом або аспірантом нашого університету і створити авторську роботу (стаття, репортаж, наукова розвідка, фотографія тощо). Після цього – подайте її в редакцію газети “Педагогічні кадри”. Зверніть увагу, що в конкурсі беруть участь лише роботи, які були чи будуть опубліковані в газеті, тому подане творіння має відповідати концепції видання.

Роботи на конкурс та запитання ви можете надсилати на електронну скриньку gazeta@npu.edu.ua. Детальніше з положенням конкурсу можна ознайомитися на сайті www.npu.edu.ua у розділі “Педагогічні кадри”.

Результати конкурсу будуть оприлюднені наприкінці навчального року.



Студентська думка

КОХАННЯ В РЕЖИМІ ONLINE: ЗА ЧИ ПРОТИ?



LadyCat* (Буяло Катерина)

Коли люди спілкуються в мережі деякий час, між ними можуть виникати почуття. Адже кохання існує не тільки фізичне, а й духовне, платонічне (наприклад, як у сонетах Петрарки). На мою думку, досить складно підтримувати серйозні стосунки протягом довгого часу. Відомо, що існує п'ять мов любові: час, допомога, приємні слова, подарунки, дотик. В Інтернеті можуть існувати лише дві мови: часу і приємних слів. Тому соціальні мережі, на мою думку, допомагають людям лише знайти одне одного, познайомитися. Але вони повинні обов'язково зустрітись у реальному житті і, якщо вони справді створені одне для одного, насолоджуватися справжнім, реальним коханням.

Walh (Компанець Максим)

Однозначно, за! Взагалі, середовище, де оселяється кохання, не має значення, оскільки це суто філософське питання. Єдина умова, яка потрібна для того, щоб ці віртуальні почуття стали справжнім виявом кохання, – воно має виходити за межі моніторів. Реальність ще не настільки жахлива, аби так її боятися. Задумайтеся: вас оточує саме реальність, на відміну від цифрового Всесвіту. І взагалі, якщо ви такі сміливі перед монітором, навчіться поводитися так само поряд з коханою людиною.

Алекс Бінгерд (Пінчук Дмитро)

Кохання та Інтернет? Я не вірю в цю штуку, мені здається, що це просто смішно. Виходить, що ми кохаємо комп'ютер, а не людину. Хіба через клавіатуру чи веб-камеру можна доторкнутися до людини? Прошепотіти їй щось на вушко? Не смійтеся.

Yukiko (Андрієнко Катерина)

У наш час нерідко можна зустріти своє кохання навіть в Інтернеті. Адже спілкуватися в мережі набагато легше. Людина



Dr_ezhyk (Бордунов Олексій)

Я вважаю, що кохання в мережі не існує. Мені здається, Інтернет – це скоріше пристосування, яке допомагає підтримувати зв'язок між закоханими. Колись це були печерні малюнки, потім листи, телеграф, телефон і, нарешті, всесвітня павутина. Але в коханні віртуальність не може бути нічим іншим, окрім засобів зв'язку. Любов – це прогулянки, побачення, квіти, а не лайки та повідомлення зі смайлами. Хоча зараз, на жаль, багато хто цього ще не розуміє.

***перед дужками передує віртуальний псевдонім, яким користуються студенти**

